

Procedura insolvenței. Procedura generală. Procedura simplificată

(Trib. Bihor, secția comercială și de contencios administrative și fiscal, încheiere nr. 381/F din 26 iunie 2007)

Tribunalul Bihor-Secția Comercială și de Contencios administrativ și fiscal a fost investită cu soluționarea unei *cereri de faliment* de către debitorul SC Vinalcool Bihor SA. La termenul acordat de către instanță reprezentantul debitoarei a solicitat admiterea cererii și deschiderea procedurii de faliment față de debitoare. Prin încheierea nr. 381/F/2007, pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007 în dosar nr. 2443/RL/111/2007, instanța a admis cererea debitoarei și a dispus printre altele următoarele:

1. Admite cererea formulată de debitorul SC Vinalcool Bihor SA pentru deschiderea procedurii generale/simplificate de insolvență.
2. În temeiul art. 32, alin. 1 din Legea privind procedura insolvenței dispune deschiderea procedurii generale/simplificate de insolvență împotriva debitorului SC Vinalcool Bihor SA.
3. În temeiul art. 34/art. 107 din Legea privind procedura insolvenței numește administrator judiciar/lichidator judiciar o societatea profesională de practicieni în insolvență.
4. În temeiul art. 61/art. 107 din Legea privind procedura insolvenței dispune notificarea deschiderii procedurii.
5. Deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în caz de neîndeplinire a atribuției, contul va fi deschis de către administratorul judiciar.

Din analiza extrem de atentă a încheierii menționate mai sus nu se poate conchide ce fel de procedură a fost deschisă de către judecătorul sindic al cauzei, respectiv procedura generală de insolvență sau procedura simplificată. Fiecare dintre aceste două proceduri are efecte proprii care o disting net de cealaltă. Nu amintim decât faptul că numai în procedura generală, cu îndeplinirea mai multor condiții și în cadrul anumitor termene, poate fi propus un plan de reorganizare a societății, în timp ce procedura de faliment are o curs ireversibil, care culminează cu radierea societății din Registrul Comerțului, conform art. 132, alin. 2 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

În general, odată investită cu o cerere de deschidere a procedurii de insolvență de către debitor, instanța de judecată poate deschide fie **procedura generală**, definită de art. 3, pct. 25 din Legea privind procedura insolvenței ca reprezentând *“procedura prevăzută de prezenta lege, prin care un debitor care îndeplinește condițiile prevăzute de art.1, alin. 1, fără a le îndeplini simultan și pe cele de la art. 1, alin. 2 intră după perioada de observație succesiv în procedura de reorganizare judiciară și în procedura falimentului sau separate numai în reorganizare judiciară ori doar în procedura falimentului”* fie **procedura simplificată**, definită de art.3, pct. 26 din aceeași lege ca fiind *“procedura prevăzută de prezenta lege, prin care debitorul care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 1, alin. 2 intră direct în procedura falimentului, fie odată cu deschiderea procedurii insolvenței, fie după o perioadă de observație de maximum 50 de zile, perioadă în care vor fi analizate elementele arătate la art. 1, alin. 2, lit. c și d”*.

Materializând distincția dintre cele două proceduri reliefată mai sus, art. 32, alin. 1 din lege (cuprins în secțiunea a 2-a: Deschiderea procedurii și efectele deschiderii procedurii) arată că: *“dacă cererea debitorului corespunde condițiilor prevăzute la art. 27, judecătorul sindic va pronunța o încheiere de deschidere a procedurii generale iar dacă prin declarația făcută conform art. 28, alin. 1, lit h debitorul își arată intenția de a intra în procedura simplificată sau nu depune documentele prevăzute la art. 28, alin.1, lit. a-f și h la termenul prevăzut la art. 28, alin. 2 ori se încadrează în una dintre categoriile prevăzute de art. 1, alin. 2, judecătorul va pronunța o încheiere de deschidere*

a procedurii simplificate”.

Apreciem că primul aspect care trebuia decelat de către judecătorul sindic al cauzei era de a stabili cu exactitate care este intenția reală a debitorului. În încheiere există un singur indiciu, respectiv în preambul se arată că debitorul solicită deschiderea procedurii de faliment (practic procedura simplificată). Această mențiune nu este, însă, susținută de nicio altă dispoziție a încheierii. Ulterior, trebuiau analizate, pe larg, condițiile necesare pentru deschiderea aceluia tip de procedură, prin coroborarea dispozițiilor cuprinse în art.1, alin. 1 și 2 din Legea privind procedura insolvenței (care privesc cazurile în care se deschide procedura generală și procedura simplificată) și ale dispozițiilor cuprinse în art. 27-art. 30 din aceeași lege (privitoare la deschiderea procedurii la cererea debitorului).

Dacă ar fi să luăm drept reală mențiunea din preambulul încheierii privind deschiderea procedurii falimentului, atunci se poate observa că ne aflăm într-unul dintre cazurile de deschidere a procedurii simplificate așa cum acestea sunt enumerate imperativ în cadrul art. 1, alin. 2 din Legea privind procedura insolvenței, respectiv cazul prevăzut de litera f (*“debitorii care și-au declarat prin cererea introductivă intenția de intrare în faliment...”*).

Cuprinsul dispozitivului încheierii nu susține însă această concluzie. Mai mult, în partea finală a încheierii se accentuează confuzia atunci când se dispune ca debitorul să deschidă un cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, iar în caz de neîndeplinire a acestei atribuții contul va fi deschis de către administratorul judiciar. Confuzia este generată de sintagma “administrator judiciar” deoarece prin interpretarea dispozițiilor legale din Legea privind procedura insolvenței și cu trimitere directă la art. 34 din lege, se poate lesne observa că administratorul judiciar este desemnat doar în cazul deschiderii procedurii generale, pe când în cazul procedurii simplificate se numește un lichidator judiciar.

De asemenea, dacă judecătorul sindic al cauzei ar fi deschis procedura simplificată de insolvență, ar fi fost obligat de art. 107, alin. 2 din lege să pronunțe dizolvarea societății și să dispună ridicarea dreptului de administrare, or acest lucru nu s-a întâmplat.

În forma actuală încheierea menționată este greu de dus la îndeplinire, fiind necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului. De aceea considerăm că se impune lămurirea dispozitivului conform art. 281, ind. 1 din Codul de procedură civilă.

Practician în insolvență

Av. Marius Grecu

Speșă comentată în Revista Română de Drept al Afacerilor nr. 8/2007